

ΚΥΠΡΟΣ 2022

14.11. Καλοδιάθετοι και ξεκουρασμένοι (προσοχή, πλάκα κάνω!) σηκωνόμαστε στις 2:45 το πρωί και ξεκινάμε. Στο διάδρομο συναντάμε τον «πληροφοριοδότη». (Για αυτούς που δεν τον ξέρουν: Είναι ένας γείτονας που ποτέ δεν κοιμάται και πάντα πληροφορεί). Μας βλέπει και καταλαβαίνει αμέσως: «Α, πάτε στη ζέστη.» Μας εύχεται καλές διακοπές και εξαφανίζεται. Πού πάει αυτός τέτοια ώρα;;; Έρχεται το ταξί μας και πάμε να πάρουμε τους φίλους μας Μπέννι και Σέλντα. Και οι δυο είναι Τούρκοι και πάνε για πρώτη φορά στην Κύπρο. Είναι το ίδιο «ξεκουρασμένοι» όπως κι εμείς... Όταν περνάμε από μια παιδική χαρά, βλέπουμε τη μαύρη σιλουέτα ενός ψηλού ανθρώπου που κάνει κούνια. Είναι ο πληροφοριοδότης; Εκεί πάει κάθε μέρα τα χαράματα; Σκάμε απ' τα γέλια και η διάθεσή μας φτιάχνει αμέσως!

Όπως πάντα κοιτάζω στο αεροδρόμιο αν έχει παράξενους και να, βλέπω έναν. Ο πιο ψηλός και μίζερος του κόσμου με την πιο άγρια τίγρη στο μπλουζάκι του σέρνεται κουρασμένος στο διάδρομο.

Στην επιβίβαση χαιρόμαστε πάλι το προνόμιο που έχουμε σαν επιβάτες priority να περάσουμε πρώτοι και να περιμένουμε πιο πολλή ώρα μπροστά από το αεροπλάνο. Ξεκινάμε, και 3 ώρες αργότερα φτάνουμε στην Πάφο. Η αστυνομία βασανίζει την καημένη τη Σέλντα με το τούρκικο διαβατήριό της. Ευτυχώς, κάποτε κουράζονται και την αφήνουν ήσυχη. Παίρνουμε το αμάξι μας και ο Γιώργος ξεκινάει. Οδηγεί στην αριστερή λωρίδα και η Σέλντα στριγγλίζει, ενώ ο Μπέννι μένει πολύ σιωπηλός... Συνήθως, σε κρίσιμες καταστάσεις η Σέλντα κολλάει πάνω στον Μπέννι, αλλά σήμερα κάθεται μαζί μου πίσω, και δεν μπορεί να γαντζωθεί πουθενά. Τα διαμερίσματά μας στο Parhinia Sea View Appartements στην Πάφο είναι μεγάλα και ωραία, χαιρόμαστε

όπως πρέπει, αφήνουμε τα πράγματά μας και πάμε κατευθείαν σ' ένα μπαράκι στην παραλία, για να πιούμε μπίρες και να είμαστε ευτυχισμένοι όπως πρέπει.

Θα γίνει το αγαπημένο μας μπαράκι, γιατί έχει το καλύτερο passion-fruit-daiquiri του κόσμου!

Το βράδυ ο Μπέννι φοράει ένα σορτσάκι κι ένα μπλουζάκι, κάνει όμως μόνο 18 βαθμούς. Γι' αυτό στο εστιατόριο τον βάζουν δίπλα σε μια θέρμανση γκαζιού. Ο αριστερός του ώμος

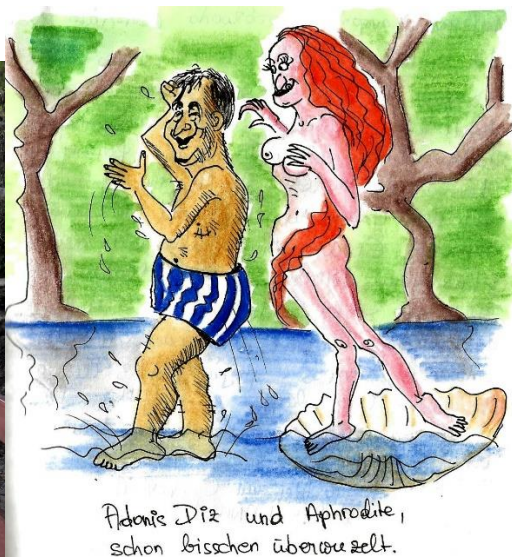

γίνεται πρώτα medium και μετά well done, ενώ ο υπόλοιπος Μπέννι είναι κατεψυγμένος. Αύριο το βράδυ θα φορέσει κάτι λίγο πιο ζεστό, αποφασίζει. Μετά το φαγητό πάμε στο Flintstones, επί τέλους, πόσο μας έλειπε! Κοκτέιλ με άγρια ζώα σαν στολίδια – φέτος αποκτούμε ένα κροκόδειλο – ο Λεωνίδας και ο Μιχάλης, άγρια μουσική, η καραμούζα, τα βεγγαλικά, gabba dabba dooo, όλα όπως πάντα, συγκινήθηκα!!! Με ρομαντικό και στοργικό τρόπο ο Μιχάλης αναγγέλλει την τελευταία παραγγελία: „Order now or shut up forever!“, και πάμε σπίτι, όπου απολαμβάνουμε ακόμα τη βεράντα μας με θέα στην παραλία, πριν πάμε για ύπνο, ΠΤΩΜΑ.

15.11. Το στολίδι απ' το Flintstones, το καινούργιο κατοικίδιο ζώο μας, τρώει πρωινό μαζί μας.

Πάμε στα λουτρά της Αφροδίτης, όπου δεν επιτρέπονται τα μπάνια, πράγμα που λυπάται ο Μπέννι. Μια Γερμανίδα τουρίστρια τον συμβουλεύει να πλυθεί με το νερό της πηγής της Αφροδίτης, γιατί έτσι όχι μόνο θα αποκτήσει αιώνια ομορφιά και νεότητα, αλλά θα μετατραπεί και στον Άδωνη, και συνεπώς θα αποκτήσει το δικαίωμα να κάνει μπάνιο και την αγάπη της Αφροδίτης. Πλένεται και αμέσως τον ερωτεύεται η Αφροδίτη.

Μετά την εκδρομή ο Μπέννι-Άδωνης και η Σέλντα είναι πτώμα και πάνε για ύπνο στις 5 το απόγευμα. Θαυμάζουμε το ηλιοβασίλεμα και μετά πάμε στην πιο παλιά ταβέρνα της Πάφου (Χοντρός), όπου απολαμβάνουμε ωραίο φαγητό σ' έναν ειδυλλιακό κήπο.

Μετά θέλουμε να πάμε στο Flintstones, αλλά είναι κλειστό. Δεν πειράζει, αύριο πάλι. Πιστεύουμε... Πάμε στο μπαράκι μας στην παραλία και γιορτάζουμε την έναρξη των γενέθλιων του Γιώργου με mojitos, έτσι του αρέσει!

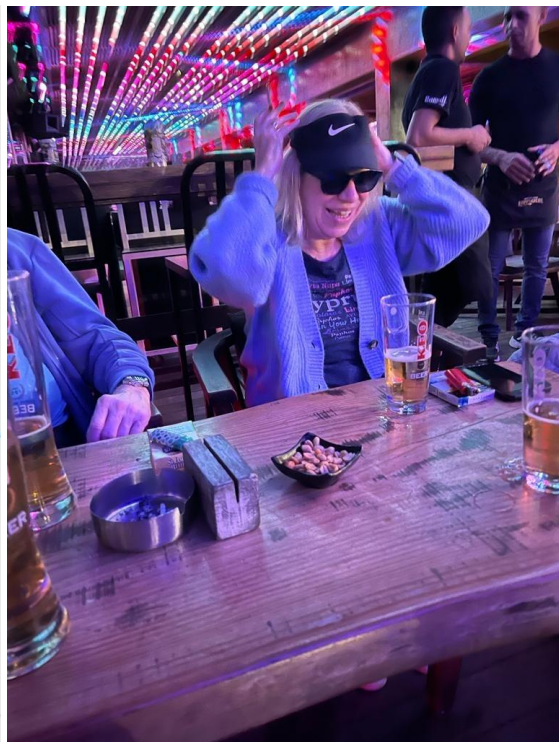
16.11. Σήμερα μένουμε στην Πάφο. Πάμε βόλτα, για ψώνια, στο καφενείο... Ο Μπέννι-Άδωνης νιώθει τη δράση του νερού της πηγής της Αφροδίτης και ανεβαίνει στον αέρα μ' ένα δράκο που φτύνει φωτιά, για να απελευθερώσει την Αφροδίτη και να ξοδέψει 60 ευρώ. Επειδή εντυπωσιάζει όλους με το δράκο του, γίνεται εθνικός ήρωας και η Σέλντα τον καμαρώνει πολύ.

Στις 5 το απόγευμα καθόμαστε στη βεράντα μας, για να γιορτάσουμε τα γενέθλια του Γιώργου. Πίνουμε σαμπάνια και τραγουδάμε ελληνικά και τούρκικα τραγούδια.

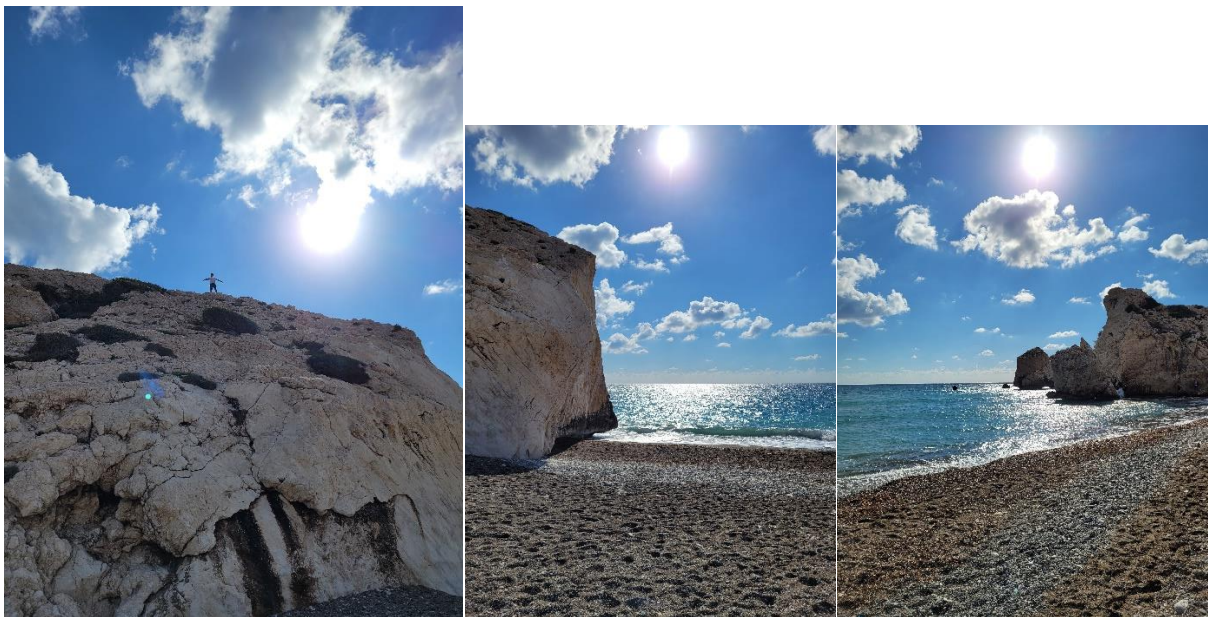
Μετά πάμε να φάμε κυπριακό μεζέ. Δεν καταφέρνουμε με τίποτα να φάμε όλα τα ωραία μεζεδάκια, αλλά έτσι πρέπει, το ξέρουμε... Μετά πάμε στο Flintstones, ζήτημα τιμής στα γενέθλια του Γιώργου... και πάλι είναι κλειστό! Δεν πειράζει, πάμε στο μπαράκι Μπάνια, όπου είμαστε πανευτυχισμένοι με τη θεότρελη βραδιά. Να μερικοί παράξενοι, μια που αυθόρμητα κάνει στριπτίζ, ένας νάνος με μούσι κι ένας μίζερος καουμπόης, τον οποίο κοροϊδεύω αργότερα, όπως βλέπετε στη φωτογραφία.

Πάμε για ύπνο πολύ αργά! ... ☹️

17.11. Πάμε στο βράχο της Αφροδίτης, όπου ο Μπέννι-Άδωνης κάνει πάλι επικίνδυνα πράγματα. Επιβιώνει όμως και τώρα μπορούμε να προσηλώσουμε την προσοχή μας στην ωραία φύση.

Ανεβαίνουμε στο Τρόδος, και θαυμάζουμε την ωραία θέα.

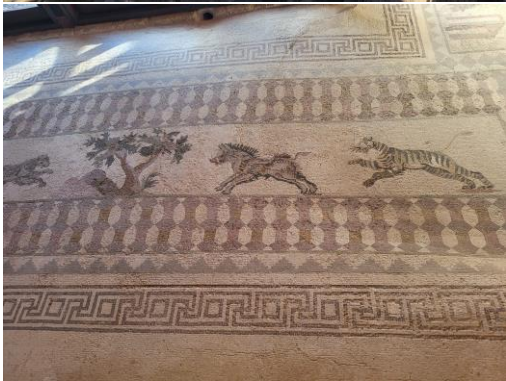
Στο μικρό χωριό Πάνω Πλάτρες πάμε για καφέ σε μια ταβέρνα και βλέπουμε μια πινακίδα που μας κάνει εντύπωση. Δεν μπορούμε να φανταστούμε πώς φέρονται τα παιδιά εδώ στο βουνό, αλλά τα ζώα πρέπει να είναι πολύ φρόνημα.

Το βράδυ γυρίζουμε στην Πάφο και πάμε σε μια ταβέρνα, όπου δουλεύει ένας σερβιτόρος με παραπάνω αυτοπεποίθηση. Χειρότερος απ' τους Βιεννέζους σερβιτόρους, πράγμα σχεδόν αδύνατο. Για τα ορεκτικά χρησιμοποιώ ένα απ' τα 2 πιατάκια που βρίσκω μπροστά μου. Όταν τελειώνω, έρχεται και παίρνει το καθαρό πιατάκι, το λερωμένο το αφήνει. Λάθος έκανα, μου λέει, χρησιμοποίησα το πιατάκι για το ψωμί, καλά να πάθω. «Έχω πάντα δίκιο», εξηγεί και εξαφανίζεται στην κουζίνα. Παραγγέλνω μια μεγάλη μπύρα για το Γιώργο και μια μικρή για μένα. «Συμφωνεί;», με ρωτάει αυστηρά. «Ναι, ο άνδρας μου πάντα συμφωνεί όταν του παραγγέλνω μια μεγάλη μπύρα», του λέω. «Ναι, αλλά συμφωνεί ότι πίνεις κι εσύ μια μπύρα;» Μουρμουρίζει κάτι για την πατριαρχία που ισχύει στην Κύπρο και φεύγει. Μετά από αρκετή ώρα ξανακλείνουμε το στόμα...

18.11. Επισκεπτόμαστε την Άνω Πάφο. Η παλιά αγορά δεν υπάρχει πιά, η καινούργια είναι ένα τεράστιο τσιμεντόσπιτο, λαχανικά και φρούτα εξαφανίστηκαν, μόνο σουβενίρ και άχρηστα, τα περισσότερα μαγαζιά είναι κλειστά, ντροπή. Καθόμαστε σε ένα εστιατόριο με θέα την Κάτω Πάφο και το λιμάνι, αυτό μας φτιάχνει πάλι τη διάθεση. Μετά επισκεπτόμαστε τον αρχαιολογικό χώρο της Κάτω Πάφου, τρώμε ένα παγωτό στο λιμάνι και ξεκουραζόμαστε αρκετά για να πάρουμε δύναμη για το βράδυ.

Το βράδυ τρώμε στο Άλκιον. Η συμπαθητική οικογένεια, δηλαδή ο πατέρας – «μπούκλα» – Κυριάκος, η μητέρα Μελίνα, ο γιος Δημήτρης και η κόρη Μήδεια, μας γνωρίζουν από πέρσι και μας χαιρετάνε θερμά. Δίπλα στο τραπέζι μας βλέπουμε μια πινακίδα που μας διασκεδάζει πολύ.

Metres σημαίνει στα τούρκικα ερωμένη, αλλά τι είδος ερωμένες παίρνουν για να διορίσουν την απαραίτητη απόσταση; Χοντρές ή λεπτές ερωμένες; Ρωτάμε τον εστιάτορα και μας λέει ότι η πινακίδα δεν ισχύει πια και ότι η Σέλντα κι εγώ μπορούμε να αισθανθούμε απόψε σαν ερωμένες, γιατί είμαστε νέες γυναίκες με ηλικιωμένους άνδρες. Αισθάνομαι

πολύ κολακευμένη και δε λέω τίποτα, καλύτερα... Κι εκείνος έχει νέα γυναίκα, και θα μας την συστήσει τώρα, λέει κι εξαφανίζεται στην κουζίνα. «Τι θα γίνει τώρα;» αναρωτιόμαστε και σκεπάζουμε τα δάκρυά μας απ' τα γέλια. Και πραγματικά φέρνει τη γυναίκα του απ' την κουζίνα. Είναι νέα και όμορφη, μας χαιρετάει και μας λέει ότι ως το περασμένο καλοκαίρι δούλευε στο σέρβις, γιατί η επαφή με τους ανθρώπους της αρέσει πολύ, αλλά τώρα είναι κλεισμένη στην κουζίνα. «Οι μάγειρες είναι ακριβοί», είναι το επιχείρημα της «μπούκλας».

Να η εξήγηση, γιατί τον αποκαλούμε «μπούκλα». Μπροστά είναι φαλακρός και πίσω έχει μικρούτσικες μπούκλες που αστράφτουν στο φως της λάμπας. Οι γυναίκες λιώνουμε. Και όταν τρώει και τα σαγόνια του γεμίζουν, είναι ακόμα πιο ελκυστικός.

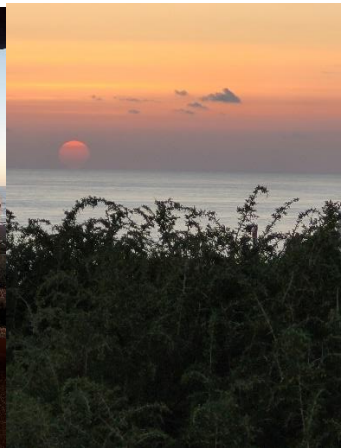

Μετά πάμε στο μπαρ Robin Hood, όπου μπορούμε να βγάλουμε φωτογραφίες γάμου, δεν είναι τέλειες;

19.11. Πάμε στη Λεμεσό, όπου υπάρχουν μια παραδοσιακή αγορά κι ένα ειδυλλιακό κέντρο, μας είπαν. Και μια όμορφη παραλία για μπάνιο. Πάμε λοιπόν και αφήνουμε το αυτοκίνητο σ' ένα δημόσιο πάρκινγκ με φρουρό. Κουβεντιάζω λιγάκι με τον φρουρό και μου λέει ότι γνωρίζει τη Βιέννη και έχει πάει και στην Ουγγαρία που δεν του άρεσε όμως. Οι σερβιτόροι στην Ουγγαρία είναι πολύ αγενείς, μου εξηγεί. Να γνωρίσει τον πατριάρχη μας στην Πάφο ή τους περισσότερους σερβιτόρους στη Βιέννη... Πάμε λοιπόν να γνωρίσουμε τη Λεμεσό. Το κέντρο μας αρέσει αρκετά, η μαρίνα είναι ωραία, ο παραλιακός δρόμος ειδυλλιακός, αλλά η αγορά;;; Δεν έχει καθόλου φρούτα ή λαχανικά, μόνο σουβενίρ και άχρηστα... Και η όμορφη παραλία για μπάνιο είναι βρώμικη. Αφήνουμε αυτή τη θορυβώδη πόλη με την πολλή κίνηση και πάμε στο Κούριον, όπου απολαμβάνουμε την ησυχία, την ωραία φύση και τον εντυπωσιακό αρχαιολογικό χώρο, είναι όλα πανέμορφα!

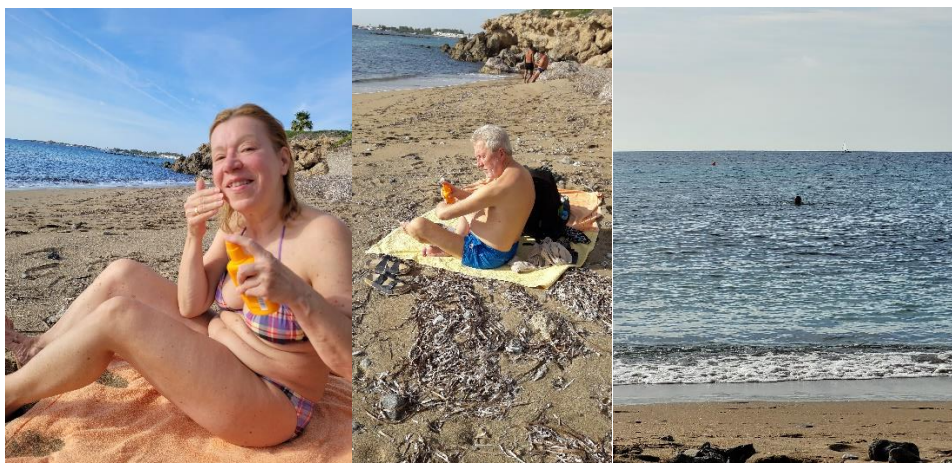

Το βράδυ τρώμε στο Ουζερί στην παραλία της Πάφου. Μας δίνουν 2 μικρούτσικα, στρογγυλά τραπεζάκια, το ένα σκεπάζει σχεδόν όλο το άλλο, μια λάμπα πετρελαίου και τη διαταγή να σκανάρουμε έναν κωδικό, για να διαβάσουμε τον κατάλογο στο δικό μας το κινητό. Παραγγέλνουμε μια πιατέλα ορεκτικών, γιατί πιστεύουμε ότι τρώγεται πιο εύκολα στο σκοτάδι. Σκαλίζουμε στην πιατέλα μας, και κάποτε βρίσκουμε κάτι φαγώσιμο, το κομμάτι τυρί αποδεικνύεται ως μπέικον, τα κρουτόν κομμάτια τυρί, όλα καλά, ως τη στιγμή που ο Γιώργος μπερδεύει τη βίδα που ενώνει τα δυο τραπέζια με μια ελιά... Ευτυχώς δεν καταφέρνει να τη βγάλει κι έτσι έχει ακόμα τα δόντια του. Για την περιπέτεια του φαγητού μας αποζημιώνουν οι υπέροχοι μουσικοί που λένε πολλά ωραία ελληνικά τραγούδια. Όταν κάθεται μπροστά μας ένας χοντρός και μας κλέβει τη θέα στο συγκρότημα, ο Μπέννι μαλώνει και τον διώχνει και η Σέλντα ντρέπεται. Μετά απολαμβάνουμε πάλι την παράσταση.

20.11. Σήμερα πάμε στην παραλία για μπάνιο. Ο ορειβάτης-ακροβάτης-αεροπόρος-ριψοκίνδυνος-παράτολμος Μπέννι μένει άναυδος, όταν μαθαίνει ότι ΚΟΛΥΜΠΑΩ. Αφού το νερό είναι κρύο!!! Χαχαχα, ο φοβητσιάρης!!!

Μετά το μπάνιο πεινάμε πολύ, γι αυτό τρώμε ωραία παιδάκια. Μετά πάμε σ' ένα θεότρελο μπαρ, όπου ο Γιώργος πίνει Cuba Libre. Είναι σχεδόν μόνο Libre, χωρίς Cuba. Μας βάζουν κι ένα πακετάκι Cheese Puffs, για τα οποία μόνο γελάμε, δεν τα τρώμε, προ πάντων η Σέλντα διασκεδάζει με το γελοίο όνομα ...

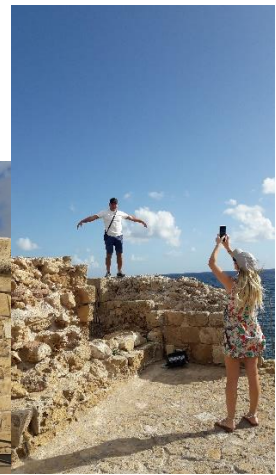
21.11. Πάμε στα λουτρά της Αφροδίτης και ανεβαίνουμε το θεϊκό δρόμο πεζοπορίας της. Ο δρόμος είναι δύσκολος για μένα, γι' αυτό ο Μπέννι κάνει τον οδηγό ορειβατών και με οδηγεί μέσα από βουνά και λαγκάδια. Πριν από χρόνια ήταν και δάσκαλος σκι, μας λέει. Μετά από 2 μαθήματα άρχισε αμέσως να διδάσκει, ισχυρίζεται. Πραγματικός πολυτεχνίτης είναι, μόνο το κολύμπι του λείπει για να είναι τέλειος. Δεν έχει πρόβλημα με το κολύμπι, μόνο αν το νερό είναι κρύο, μας βεβαιώνει. Μάλιστα... 😊 Λίγο αργότερα σκαρφαλώνει σ' ένα μαραμένο δέντρο που ευτυχώς ακόμα δεν είναι σάπιο, κι έτσι καταλαβαίνουμε ότι πραγματικά κατάγεται απ' τη μαϊμού.

Μετά πάμε στην Πάφο, όπου αγοράζει ένα παντελόνι. Επειδή όλα τα παντελόνια τού είναι πολύ μακριά, ο πωλητής μάς εύχεται αντοχή. Επί τέλους βρίσκει ένα που του κάνει και ο πωλητής ζητωκραυγάζει: «Στο δέκατο μαγαζί το κατάφερε. Yes!» Σκάει απ' τα γέλια κι εμείς φεύγουμε ευχαριστημένοι. Το βράδυ τρώμε πάλι στη γλυκιά οικογένεια της μπούκλας και μετά απολαμβάνουμε ένα passion-daiquiri στο μπαράκι της παραλίας.

22.11. Επισκεπτόμαστε το μεσαιωνικό κάστρο της Κάτω Πάφου, όπου ο Μπέννι-Άδωνης-Judy σκαρφαλώνει πάλι. Μετά πάμε βόλτα στο ρομαντικό δρόμο της παραλίας, κάνουμε διάλειμμα σ' ένα μπαράκι, γυρίζουμε και πίνουμε καφέ στο Captain's Bistro, στο οποίο ανήκουμε, αφού είμαστε καπετάνιοι.

23.11. Βάζουμε βενζίνη και φτιάχνουμε τις βαλίτσες, μετά απ' αυτές τις δυσάρεστες δραστηριότητες ξεκινάμε να απολαύσουμε την τελευταία μέρα μας στην Πάφο. Φυσάει λίγο και δεν κάνει ζέστη, έτσι ο αποχαιρετισμός είναι λίγο πιο εύκολος. Το απόγευμα θέλουμε να πάμε στην παραλία για να δούμε τη ηλιοβασίλεμα, αλλά ο καταραμένος ο

ήλιος δε μας κάνει τη χάρει. Λίγο πριν βασιλέψει εξαφανίζεται πίσω απ' τα σύννεφα.

Θυμώνουμε και αποφασίζουμε ότι θα φύγουμε! Αύριο! ☺

24.11. Μια ήπια ημέρα με λίγα συννεφάκια, έτσι μας αρέσει αυτή η «βροχερή» ημέρα. Πάμε στο αεροδρόμιο, παραδίνουμε το αμάξι, σαν επιβάτες priority περνάμε πάλι αρκετή ώρα στην ουρά μπροστά απ' το αεροπλάνο, έχουμε μια ήσυχη πτήση και φτάνουμε στην ώρα μας στη Βιέννη. Σας προειδοποίησα, ότι αυτή η έκθεση θα είναι βαρετή, χαχαχα. Στη Βιέννη μας «καλωσορίζουν» βροχή, κρύο, αμέτρητα αυτοκίνητα. Είμαι αρκετά σκεπτική σε σχέση με τη συμβουλή της «μπούκλας» να μένουμε για πάντα στην Κύπρο ...

Ωραία ήταν!!!! Θα έρθουμε πάλι του χρόνου!!!!

Έχω ακόμα λίγες εικόνες για σας.

